

”ETSIKÄÄ, NIIN TE LÖYDÄTTE”

13.4.1919

Viime kerralla puhuimme niistä ihmisistä, jotka noudattavat Jeesuksen neuvoa ja alkavat etsiä Jumalan valtakuntaa, totuutta, alkavat etsiä sitä elämän sisältöä ja tarkoitusta, jota varten he itsekkin ovat olemassa. Me puhuimme näistä ihmisistä ja jaoimme heidät eri ryhmiin heidän menneiden kokemustensa ja temperamenttinsa mukaan. Muistamme, että nämä temperamentit olivat muodostuneet vähitellen yhteiskuntaelämän kokemusten kautta. Tämä jakso ei kuitenkaan pidä aivan tarkalleen paikkaansa nykyajan ihmisissä, sillä ihmiset ovat aikojen kuluessa tehneet siksi kirjavia kokemuksia, että nykyajan ihmistä ei useinkaan saata aivan varmasti määritellä kuuluvaksi siihen tai siihen luokkaan ja temperamenttiin. Ihmisten temperamentit ovat kyllä niin muodostuneet, niin kuin olemme kuvanneet, mutta nykyajan ihmisissä voi huomata paljonkin sekamuotoja. Pääpiirteissään tuo temperamenttijako kuitenkin pitää paikkansa, ja siitä voi nähdä, mitkä kokemukset ovat olleet valtavampia jälleensyntymien pitkässä sarjassa. Viime kerralla jaoimme ihmiset kolmeen ryhmään sen mukaan, minkälaista henkistä opettajaa ja mestaria he kaipaavat ja tarvitsevat, ja näimme, että ensimmäisen näistä ryhmistä muodostavat ne ihmiset, joilla on flegmaattinen temperamentti. He kaipaavat fyysillistä opettajaa, kun heräävät etsimään henkisesti, ja me voimme sanoa, että heidän etsintänsä kohdistuu siihen, että heidän pitää löytää opettaja fyysillisestä maailmasta.

Toisen ryhmän muodostivat sitten ne ihmiset, joilla on sangviininen tai koleerinen temperamentti. Hekin kaipaavat opettajaa, kun heräävät etsimään henkistä tietä, mutta he eivät välitä fyysillisestä opettajasta, vaan kaipaavat mystillistä opettajaa, mestaria. Me näimme, että hekin löytävät etsimänsä, sillä on olemassa mystillisiä opettajia, mestareita ja heitä edustaa mystillinen Kristus. Tämä mystillinen Kristus tarkoittaa silloin sellaista opettajaa ja mestaria, joka voi puhua ihmisen sisässä, ja jonka kanssa ihminen voi joutua persoonalliseen kosketukseen omassa sisässään ja hengessään.

Sitten on vielä kolmas laji ihmisiä, joiden temperamentti on melankoolinen. Heistä sanottiin, että kun he heräävät etsimään opettajaa, niin he kaipaavat opettajaa paljon yleisemmässä, paljon abstraktisemmassa merkityksessä. He eivät kaipaa mitään persoonallista opettajaa, eivät näkyväistä eivätkä näkymätöntä, vaan he kaipaavat itse Jumalaa, itse totuutta, itse aatetta, ihannetta, joka voi puhua heidän äylleen.

Me voimme sanoa, että tuo ensimmäinen ryhmä, flegmaattiset ihmiset ovat tekemisissä tahdon kanssa, sillä flegmaattisessa ihmisessä herää tahto. Sangviiniset ja koleeriset ihmiset ovat tekemisissä tunteen kanssa, sillä vaikka he persoonallisesti ovatkin voimakastahtoisempia kuin edellinen ryhmä, niin okkultisesti he ovat tekemisissä tunteen kanssa.

Melankooliset ihmiset ovat tekemisissä tiedon kanssa, ja jos tarkastelemme heitä tarkemmin, niin huomaamme, että he ovat sängen intensiivisiä äyllisesti. He etsivät sängen intensiivisesti totuutta, he sanovat itselleen: ”Minä etsin vain totuutta”. He eivät etsi persoonallista opettajaa, sillä he eivät tiedä sellaista opettajaa, jota kannattaisi etsiä. Jos katsomme nykyajan teosofeja ja okkultisteja, niin huomaamme, että he ovat useimmiten sangviinisia tai koleerisia ihmisiä. He kaipaavat ratkaisua elämän ongelmiin uskonnollisella tavalla, he kaipaavat mystillistä opettajaa, mystillistä Kristusta, he kaipaavat persoonallista opettajaa. Kun ajattelemme näitä ihmisiä, jossa vaikuttaa enimmäkseen tunne ja jotka ovat siis luonteeltaan uskonnollisia, niin huomaamme, että he kaipaavat sisäistä opettajaa. Näiden ihmissielujen pohjasävy on, että heidän pitää löytää opettaja, mestari, johon he voivat uskoa, mutta se opettaja, mestari ei saata olla fyysillisessä elämässä. Tietysti voisi tulla kysymykseen fyysillinenkin opettaja, jos täällä fyysillisessä maailmassa esiintyisi opettajana jokin mestari, jokin täydellinen jumalallinen olento, mutta tuskin sekään täällä länsimailla kävisi päinsä. Täällä ovat kaikki etsijät niin kriitillisiä, arvostelevia, että he eivät saata tyytyä ottamaan vastaan opetusta ilman muuta. He eivät saata ottaa vastaan opettajaa aivan yksinkertaisesti, naivisti, niin ei täällä länsimailla osata tehdä. Täällä ollaan niin kriitillisiä, että jos

täällä esiintyisi jokin kokenut ihminen jumalallisena opettajana, mestarina, niin siinä olisi seurauksena, että häntä alettaisiin paljon epäillä: ”Mikähän hän on oikein olevinaan, eihän hän saata olla täynnä Jumalaa!”. Täällä alkavat ihmiset huomata, että ihmistä ei voi toinen ihminen tyydyttää, jollei hän ole itse Jumala, sillä ihmistä ei voi toinen ihminen pelastaa. Niin paljon ovat ihmiset jo oppineet ymmärtämään, että ainoa, mikä johtaa pelastukseen, on totuuden tieto. Mutta toisen ihmisen tieto ei auta toista ihmistä, toinen ei voi toista auttaa siinä merkityksessä. Siihen tarvitaan sellaista opettajaa, joka on itsessään täydellinen ja joka ei ole ihmisen ulkopuolella vaan hänen sisässään. Me huomaamme, että kaikki sellaiset etsijät, joista olemme edellä puhuneet, sangviiniset ja koleeriset ihmiset, he alkavat kaivata sisäistä vapahtajaa. He kaipaavat mystillistä Kristusta, sitä vapahtajaa, joka voi vaikuttaa ja toimia heidän omassa sisässään. He kaipaavat mestaria, jonka ääni voi kaikua heidän sisässään.

Me huomaamme, että meidän aikanamme ovat totuudenetsijät jo siksi kriittisiä, arvostelukykyisiä, että jos heillä voi olla vapahtaja, niin sen pitää olla sellainen, joka vaikuttaa heidän sisässään. Ja me tiedämme, että on olemassa tällaisia vapahtajia, jumalallisia olentoja, opettajia ja mestareita, jotka voivat puhua totuudenetsijän sisimmässä. He ovat kaikki ihmisiä, jotka ovat ennen eläneet maan päällä. Ja koska heidän joukossaan Jeesus Kristus on ainoa, josta täällä länsimailla on pitkin matkaa opetettu, että hän yhä elää ihmisten keskellä, että hän elää ihmisessä itsessään, niin kuin evankeliumissa sanotaan: ”Minä olen teidän kanssanne, minä olen teidän sisässänne aikojen loppuun saakka”, niin huomaamme, että ihmiset etsiessään sisäistä vapahtajaa, mystillistä Kristusta, aivan luonnollisesti kääntyvät Jeesus Kristuksen puoleen. Näin on länsimailla. Itämailla ei etsitä aivan niin. Siellä kyllä etsitään myöskin mystillistä Kristusta, sillä kaikkiin uskontoihin sisältyy mystillinen Kristus, mutta siellä käytetään toisenlaista nimitystä. Itämailla puhutaan mystillisestä Kristuksesta nimellä Amitaabha Buddha. Hänestä opetetaan, että hän on mystillinen olento, joka elää näkymättömissä maailmoissa ja myös ihmisen sisässä. Hän elää ihmisessä ja ihminen voi omassa sisässään päästä yhtymään häneen. Mutta se asia ei ole itämailla niin yksinkertainen kuin länsimailla.

Kun ihminen länsimailla herää etsimään vapahtajaa omassa sisässään, kun hän alkaa etsiä mystillistä Kristusta, niin on luonnollista, että hän kääntyy Jeesus Kristuksen puoleen. Hän ottaa opettajakseen Jeesus Kristuksen, ja me ymmärrämme, että se merkitsee sitä, että hän tutkii evankeliumista, mitä Jeesus on sanonut, neuvonut ja opettanut, ja alkaa niitä noudattaa. Ja kun hän on alkanut noudattaa Jeesuksen neuvoja elämässään, silloin hän on asettunut oikeaan suhteeseen sisäiseen mestariin, mystilliseen Kristukseen. Silloin mestari neuvoo häntä hänen sisässään, ja hänen järkensä hyväksyy sen: ”Se on oikein”. Hän tuntee niin, että se, mitä Jeesus neuvoo, on oikein.

Kun Jeesus sanoo evankeliumissa: ”Älä suutu”, niin ihmisen järki sen heti hyväksyy ja ihminen selittää itselleen ajatuksissaan, että suuttuminen on mahdotonta. Se on vastoin kaikkea oikeutta. Vaikka ihmiset tekevät väärin, niin, sittenkään ei saa suuttua. Ja kuta enemmän ihmisen sanoo itselleen: ”Älä suutu”, suuttuminen ei ole oikein”, sitä enemmän kaikuu hänen sisällään myös mestarin ääni: ”Älä suutu, älä suutu sydämessäsi!” Kuinka paljon onnettomuutta poistuisikaan maailmasta, jos emme sydämessämme ollenkaan suuttuisi, sillä Jeesus ei tarkoittanut käskyllään vain ulkonaista itsehillintää. Hän saattoi itsekkin käyttää kiivaita sanoja, mutta ne eivät lähteneet suuttuneesta sydäimestä. Hän käytti välistä ankaria sanoja, mutta hän ei suuttunut sydämessään. Jos ihminen ei sydämessään suutu, silloin on onnettomuuden mahdollisuus poistunut, vaikka hän käyttäisikin kovia sanoja.

Jos ihminen ottaa Jeesus Kristuksen opettajakseen, niin se merkitsee, että hän ottaa Jeesuksen opit opettajakseen, ja ne soivat hänen sisässään. Me emme ole kristikunnassa yleensä niitä noudattaneet, emmekä osaa niitä täyttää. Mutta kun uskomme mestariin, jonka ääni kuuluu meidän sisässämme, niin hän puhuu meille Jumalasta ja koskettaa siihen, joka on totta meissä ja silloin se totuus kaikuu meissäkin. Kun uskomme Jeesus Kristukseen ja alamme pyrkiä eteenpäin henkisellä tiellä hänen neuvojensa mukaan, silloin huomaamme, ettemme heti pysty noudattamaan

hänen käskyjään. Mutta kun sanomme itsellemme: ”Ei ole oikein suuttua”, niin vaikka suutummekin, niin huomaamme, mitä pahaa seuraa suuttumisestamme, ja niin pääsemme vähitellen yhä enemmän ja enemmän siitä. On ihmisiä, totuudenetsijöitä, jotka tällä tavalla yrittävät noudattaa Jeesuksen neuvoja. He osaavat olla Jeesus Kristuksen oppilaita mystillisellä tavalla. He seuraavat hänen neuvojan, ja se kaikki on omiaan tyydyttämään heidän tunneolemustaan, heidän omaatuntoaan, heidän sieluaan ja sisäistä kaipaustaan.

Mutta me voimme huomata, että ihmisessä on vielä eräs puoli, joka jää tyydyttämättä tällaisessa elämässä, ja se on ihmisen äly, hänen ajatus- ja tietuelämänsä. Sillä vaikka ihminen tällä tavalla uskoo ja on yhteydessä johonkin opettajaan – ja suorastaan näkymättömään mestariin, mystilliseen Kristukseen – niin kuitenkin hänen älynsä ja ajatuksensa voi jäädä aivan odottavalle, etsivälle kannalle. Hän huomaa sisässään, että hän mielellään tahtoi tietää, todella tietään, kuinka asiat ovat. Hän kyllä uskoo tietoon, sisäiseen vapahtajaan, hän uskoo Jeesus Kristukseen ja hänen käskyihinsä, mutta hän tahtoi samalla myös tietää. Hän tahtoo ymmärtää, hän tahtoo päästä tietoon siitä, että hänen maailmankuvansa on oikea, että opit maailman rakenteesta ja järjestyksestä ovat oikeat ja paikkansa pitävät. Jos hän on teosofi, niin teosofian antama maailmankatsomus antaa hänen järjelleen pitkäksi aikaa työtä, kun hän saa ajatella ja pohtia maailman rakennetta teosofisten oppien mukaan. Mutta sekään ei ajan oloon häntä voi tyydyttää, sillä hän tuntee, että hänen täytyy muodostaa maailmankatsomuksensa tiedoksi. Hän tietää kyllä sen, että ne opetukset, joita hän seuraa elämässään, että ne ovat siveellistä laatua, ne opettavat, kuinka on elettävä tätä elämää, mutta muuta ei ihminen tiedä totuudesta. Se tieto, kuinka elämä on elettävä, on kyllä tärkeä, äärettömän tärkeä. Jos menemme jonkun totuuden tietäjän luo, niin hän sanoo, ettei mikään muu ole niin tärkeätä kuin se tieto, miten on elettävä, tieto elämän siveellisestä sisällöstä on kaikkein tärkein.

Mutta me tiedämme, että ihminen on sillä tavalla kokoonpantu, että hän kaipaa tietoa muussakin merkityksessä. Vaikka hän tietääkin elämän siveelliset lait, niin hän tahtoo sen lisäksi tietää, onko esim. olemassaoloa kuoleman jälkeen. Ja ihmisen täytyy tunnustaa, että vaikka hän tietää, miten täällä pitää elää; vaikka hän tietää, että ihminen suorittaa elämänsä todellista sisältöä silloin, kun hän noudattaa Jeesus Kristuksen neuvoja, niin hän ei kuitenkaan tiedä, mitä elämä on ilmiönä. Me huomaamme, että vaikka ihmisellä voi olla tietoa yhdessä suhteessa, niin häneltä puuttuu tietoa toisessa suhteessa.

Ja jos tutkimme totuudenetsijää, joka on älyllistä, melankoolista temperamenttia, niin huomaamme, että hän on samalla kertaa sekä filosofi että tiedemies. Hän on ihminen, joka etsii totuutta teosofiasta, hän etsii, ja hänen ajatuksensa tekevät työtä. Hän on voimakas ja tottunut ajattelijaksi, hän on kehittänyt itsensä tarkaksi ajattelijaksi ja on oppinut luottamaan itseensä ja älyynsä. Hän on oppinut luottamaan logiikkaan, loogiseen älyyn. Kun hän lukee teosofiaa, kun hän tutkii ja miettii teosofisia asioita, niin hän pääsee järjessään niin suureen vapauteen, että ne asiat tulevat hänelle kuin tiedoksi. Hän huomaa ne loogillisiksi, ja hän luottaa niihin. Hän on paljon kasvattanut ajatustaan ja kun hänen älynsä hyväksyy ja ottaa teoreettista oppia näkymättömästä maailmasta, niin se on hänelle kuin tietoa. Se on selvinnyt hänelle. Ihminen luottaa ajatukseen ja sisäiseen kehitykseen, kun hänen temperamenttinsa on melankoolinen.

Mutta kun tällainen totuudenetsijä herää enemmän tahtomaan, enemmän pyrkimään, niin hän huomaa, että häneltä puuttuu jotakin. Mitä häneltä puuttuu? Hän huomaa, että häneltä puuttuu itse elämä. Vaikka hän onkin aivan vakuuttunut siitä, että kaikki on niin kuin hän osaa ajatella – ja hän osaa ajatella niin selvästi – niin kuitenkin häneltä saattaa puuttua elämä. Hän ei saa kiinni elämästä, hän ei oikein tunne elävänsä sen mukana. Elämän pitäisi olla pyhä, siinä pitäisi olla mukana Jumala, mutta hän ei pääse siitä kiinni. ”Missä on pyhä elämä, missä on Jumala? En voi järjelläni saada kiinni Jumalasta, eikä Jumala voi minua niin täyttää, että tuntisin, mikä elämä on!” Me huomaamme, että ihminen, jolla on sangviininen tai koleerinen temperamentti ja joka uskoo mystilliseen Kristukseen, että hän kaipaa tietoa, mutta melankoolinen ihminen, joka uskoo omaan järkeensä, hän kaipaa itse elämää.

Saavuttaako ihminen päämääränsä, saavuttaako hän, mitä kaipaa? Saavuttaa varmasti, ellei nyt niin tulevaisuudessa, kun hän vaan etsii. On, niin kuin Jeesus sanoi: ”Etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan; anokaa, niin teille annetaan!” Mitä sitten on se, jota ihmisen tulee rukoilla ja pyytää, mitä hänen tulee etsiä? Jos näin kysyessämme käännyimme evankeliumin puoleen ja pidämme kiinni siitä vastauksesta, jonka sieltä saamme, niin se vastaus kuuluu: Se, mitä ihmisen pitää rukoilla ja etsiä, on Pyhä Henki, sillä Jeesus sanoo: ”Etsikää Pyhää Henkeä, rukoilkaa Pyhä Henkeä, kuinka ei Jumala sitä teille antaisi!” On rukoiltava Pyhää Henkeä, sillä Jeesus Kristus lupasi lähettää jälkeensä Pyhän Hengen, joka muistuttaa kaikesta. Kun kaipaamme tietoa elämästä, kun seuraamme mestaria jokapäiväisessä elämässä, kuulemme hänen äänensä sisässämme ja kaipaamme tietoa, niin Pyhä Henki on se, joka antaa meille tietoa. Se herättää muistin, se herättää jälleensyntymismuistin ja antaa tietoa, Pyhä Henki on se, joka antaa voimaa ja valtaa, se antaa elämän leipää, kun pyydämme sitä.

Tässä nimessä ”Pyhä Henki” piilee kaikki se, mitä ihminen etsii ja mitä elämä voi hänelle antaa. Mitä sitten merkitsee, että on etsittävä ja rukoiltava Pyhää Henkeä, ja millä tavalla ihmisen pitää etsiä ja rukoilla, että hän saisi Pyhän Hengen? Tähän meidän pitää vastata: Se etsiminen ja rukoileminen on sitä, mitä me olemme teosofisesti tottuneet nimittämään nimellä ”meditaatio”, eli mietiskely. Mitä sitten on meditaatio? Onko se meditaatiota, että ihminen jonakin määrättyinä hetkenä päivästä istuu mietiskelemään. Ei ole, se määrättyinä hetkinä mietiskeleminen ei ole vielä oikeata meditaatiota, se on vain ikäänkuin harjoitusta siihen. Se mietiskely, joka tapahtuu määrättyinä hetkenä, tai myös uskovaisten rukous, jota he harjoittavat määrättyinä aikoina, ne ovat kuin aivan alkuharjoitusta siihen etsimiseen ja rukoilemiseen, jota sanalla ”meditaatio” tarkoitetaan. Se etsiminen ja rukoileminen, joka saa Pyhän Hengen palkakseen, ei ole määrätty toiminta aivoissa eikä tapahdu aivojen välityksellä, vaan se rukoileminen ja mietiskely on tajunnan tila, joka asuu ihmisen sielussa. Se on sellainen sekä ali- että päivätaajuinen tila meidän sielussamme, että ihmisen sielu, ihminen itse sieluna ja henkenä on täynnä määrättyä tahtoa, on täynnä sitä tahtoa, että Jumala antaisi ihmiselle itsensä, antaisi pyhän totuutensa, Pyhän Hengen.

Sen ihmisen sielun, joka pääsee siihen tilaan, pitää olla niin viritetty, että totuuden saaminen ja Jumalan vastaanottaminen on hänelle elämän ja kuoleman kysymys, että Pyhän Hengen vastaanottaminen on hänen sielulle yhtä tärkeätä kuin ruoka on ruumiille. Ihminen ei voi pysyä elossa ilman ruokaa. Hän saattaa hillitä itseään, paastota päivän, kaksi päivää, viikon, kuukauden, joskus kauemminkin, jos se tapahtuu määrätyn hoidon ohella, mutta jos häneltä loppuu ruoka, eikä hän tiedä, että ihminen voi pysyä jonkin aikaa elossa ilmankin ruokaa, niin hän saattaa kuolla kolmen päivän kuluttua. Joka tapauksessa on ruoka aivan välttämätöntä ihmisen aineelliselle ruumiille fyysillisen elämän aikana, sillä vaikka ihminen poikkeustapauksissa voi tulla jonkun aikaa toimeen ilman fyysillistä ravintoa, niin sääntönä on, että ruumiin ylläpitämiseksi on fyysillinen ravinto välttämätöntä. Mutta emme ole yleensä päässeet yhtä suureen varmuuteen siitä, että Pyhä Henki on yhtä välttämätöntä ihmisen sielulle ja hengelle kuin ruoka ruumiille, että ihmisen sielun ja hengen pitää saada Pyhää Henkeä, että se pysyisi hengissä ja hyvissä voimissa.

Ihminen, joka etsii totuutta ja joka on kokenut sen, mistä edellä on puhuttu, hän uskoo siihen, että ilman Pyhää Henkeä, ilman totuuden Henkeä, ilman mystillistä elämää hänen sisässään, sellaista elämää, josta hän tuntee, että se on tullut muulta häneen ja on häntä varten olemassa, josta hän tuntee, että se vapauttaa hänet jostakin, ilman sitä hän ei jaksaisi elää. Ilman sellaista Pyhää Henkeä ihmisen sielu kuihtuu ja kuolee, ihminen ei jaksaa elää. Hänelle on Pyhän Hengen saaminen yhtä välttämätöntä kuin ruoka ruumiille. Ihminen, joka elää tällaisessa tajunnan tilassa, on silloin siinä mielen, sielun tilassa, jota me nimitämme todelliseksi meditaationiksi, sillä todellinen meditaatio, on sitä, että ihminen kaipaa totuuden Henkeä, Jumalan läsnäoloa, yhtä paljon kuin ruumis kaipaa ravintoa. Tässä meditaatiossa tulee Pyhä Henki ihmiseen. Se on silloin samalla merkki jostain todellisuudesta. Se ei ole vain valaistusta omiin ajatuksiin, vaikka se on sitäkin, vaan se on voimaa, valoa ja elämää, joka tulee ihmisen. On kuin auringon valo tulisi ihmiseen ja valaisisi kaiken ihmisen sisällä. Sellainen on Pyhän Hengen tuleminen. Se on voima, todellisuus, joka

kannattaa ihmistä, nostaa hänen sieluaan ja muuttaa hänen tajuntansa niin, että hänen sielunsa herää. Tästä Pyhästä Hengestä puhuu Jeesus Kristus evankeliumissa.

Nyt tahdomme tarkastella erästä kohtaa evankeliumissa, erästä sangen merkillistä kohtaa, joka aina herättää kysymyksiä ja saa aikaan epäilyksiä. Teosofisissa kysymyksillä esiintyy usein kysymyksiä juuri tämän kohdan suhteen. Se on se merkillinen evankeliumin kohta, jossa sanotaan, että kaikki synti ja pilkka annetaan ihmiselle anteeksi, mutta ei pilkkaa Pyhää Henkeä vastaan, ei rikosta Pyhää Henkeä vastaan. ”Joka sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, sitä ei anneta hänelle anteeksi”. Se on merkillinen kohta, joka aina herättää epäilystä ja kysymyksiä.

Nyt tämä kohta sisältää sellaisen Jeesus Kristuksen opetuksen, jota ei ole osattu tulkita alkuperäisen ajatuksen mukaan. Mitä siis on tarkoitettu, kun on näin sanottu? Minä en itse ole niin hyvin perehtynyt kreikankieleen, että olisin omin päin osannut tulkita oikein tämän tekstin, mutta olen tutustunut erään englantilaisen kielimiehen tulkintaan. Tämä tutkija kiinnitti ensin huomiota tähän kohtaan sellaisena kuin se kuuluu englannin kielelle käännettynä. Sitten hän tutki alkuperäistä tekstiä ja huomasi sen olevan väärin tulkitun ja huomasi myös, mitä sillä on alkuaan tarkoitettu, että jos tuon kohdan kääntää sanatarkasti englannin — ja myös suomen — kielelle, niin se kuuluu: ”Jokainen synti ja pilkka ajetaan pois ihmisestä, mutta totuuden Pyhää Henkeä ei ajeta pois jne.” On tapahtunut siis ilmeinen käännösvirhe, joka johtuu siitä, etteivät kääntäjät ole tunteneet Jeesus Kristuksen alkuperäisiä opetuksia.

Jos muistatte, niin kerran oli puhe ”usko”-käsitteestä kreikaksi ”pistis”, ja kun se suomennettiin sanatarkasti, niin huomattiin, ettei tämä käsite ole tulkittu oikein, sillä ”pistis” merkitsee oikeastaan ”tieto”. Tämä kohta on samalla tavoin väärin käännetty, sillä suomentajat eivät ole osanneet sitä muuten ymmärtää.

Me huomaamme myös, kun tutkimme evankeliumissa tätä kohtaa, että se on esitetty merkillisessä yhteydessä. On väärin ottaa se erilleen muusta yhteydestä, sillä voidakseen sitä oikein ymmärtää pitää se lukea siinä yhteydessä, missä sen Jeesus sanoi. Evankeliumissa kerrotaan ensin, kuinka Jeesus paransi sairaan miehen ja kansa siitä hämmästyen sanoi Jeesusta Davidin pojaksi, mutta fariseukset koettivat väittää Jeesuksen tekevän voimatöitään itse pääpaholaisen, Belsebubin avulla. Sitten kuvataan, miten Jeesus kumoaa fariseusten väitteet osoittamalla, ettei hän suinkaan saata pahan hengen voimalla ajaa pois pahoja henkiä, vaan että se voi tapahtua vain Pyhän Hengen avulla. Sitten seuraavat nuo merkilliset sanat, jotka edellä on toistettu. (Matt. 12:28 -) Mitä siis Jeesus tarkoitti tässä yhteydessä näillä sanoillaan? Hänhän on juuri puhunut, kuinka hän Jumalan Hengen avulla ajaa ulos riivaajat, ja sitten, aivan odottamatta, puhutaan pilkasta! Se tulee aivan odottamatta, ja että se tulee odottamatta, se riippuu väärästä käännöksestä. Mutta kun suomennetaan oikein, niin huomataan, että Jeesus on sanonutkin aivan muuta, ja että hänen sanansa liittyvät aivan loogillisesti muuhun yhteyteen. Pitää ymmärtää, missä yhteydessä Jeesuksen sana esitettiin, ja siksi on ensin ymmärrettävä, millainen oli juutalaisten katsantokanta, heidän, joiden keskuudessa Jeesus eli.

Nyt juutalaisten katsantokanta oli sellainen, että se katseli asioita henkisesti, sisältä päin. Heidän ajatuksensa mukaan ihmisessä on aina jokin henki. Kun joku ihminen oli sairas, niin sanottiin, että hänessä on paha henki, hän on perkeleen riivaama. Kaatumatautiset — eli niin kuin me teosofisesti ymmärrämme, mediumiset — ihmiset olivat heidän katsantokantansa mukaan perkeleen riivaamia. Jeesus ei kumonnut heidän käsitystään vaan päinvastoin, hän myönsi: ”Niin se on.” — Nyt ei pidä käsittää asiaa niin, että sairast ihmiset olisivat toisten elävien ihmisten riivaamia, vaan että he ovat henkimaailman olentojen, vainajien ja muiden personallisten olentojen riivaamia. Meidän pitää ottaa huomioon, että kun katsotaan asioita sisältä päin, astraalisesti, niin sellaisetkin asiat joka fyysillisen maailman kannalta ovat kuolleita, ovat astraalimaailmassa eläviä olentoja. Kaikki ajatusmuodot ovat eläviä olentoja astraalimaailmassa, kaikki tunteet niinkään. Ja niin paljon kuin on voimaa ajatuksessa tai tunteessa, niin paljon niillä on myös elämää astraalimaailmassa, sielumaailmassa. Kun lausuu julki jonkun ajatuksen, niin fyysillisessä maailmassa se on vain sikäli elävä, että toinen ihminen voi kuulla sen, mutta astraalimaailmassa se

on elävä olento. — Kun ihminen sairastuu, niin hänen näkymättömään olemukseensa on tullut vieraita olentoja, jotka ovat saaneet aikaan häiriön hänen eetteriruumiissaan, hänen praanallisissa vibratioissaan, värähtelyissään. Ja jos ihminen on kaatumatautinen, niin hänessä asuu merkillinen astraalinen olento, joka häntä vaivaa. Se on astraaliolento, joka on kuin elävä olento, se voi olla jokin vainaja, mutta häntä voivat vaivata myös ihmisten pahat ajatukset, jotka tulevat hänen sisäänsä astraalisina olentoina.

Me sanomme siis, että ihmiset ovat erilaisten henkien täyttämiä, he ovat eri henkien vaikutusten alaisia. Jeesus oli ihminen, joka kulki ympäri ja paransi sairaista ja ajamalla heistä pois henkiä, jotka olivat heihin tarttuneet. Kun silloin jotkut fariseukset, jotka eivät olleet Jeesukselle suosiollisia, väittivät hänen ajavan ulos pahoja henkiä perkeleen avulla, ajavan alemmaa pahaa ulos suuremman pahan voimalla, niin Jeesus sanoi heille: ”Kuinka te sillä tavalla voitte ajatella? Kuinka Belsebub nousisi pahaa vastaan? Kuinka se, joka on itse paha, voisi nousta toista pahaa vastaan? Ei paha henki voi ajaa toista pahaa henkeä ulos, vaan pahan hengen voi ajaa ulos vain Jumalan Hengen voimalla. Minulla on valta pajojen henkien yli, ja se johtuu siitä, että minussa on Jumalan Pyhä Henki. Minä olen aina hyväksynyt ainoastaan sen, minä olen aina pyytänyt vain sitä. Kuinka sillä ei olisi valtaa muiden henkien yli?” Ja Jeesus lisää vielä: ”Jokainen synti ja pilkka ajetaan ulos ihmisestä”. Raamatun käännöksessä sanotaan kyllä: ”annetaan ihmiselle anteeksi”, mutta se on väärä käännös, sillä nuo sanat alkutekstissä merkitsevät sanasta sanaan: ”ajetaan ulos ihmisestä, poistetaan pois ihmisestä”. Jokaisesta ihmisestä poistetaan kaikki synti ja pilkka. Ja Jeesuksen suussa se ei merkitse ainoastaan synnin tekoja, vaan itse synnillistä tilaa, sellaista tilaa, joka aiheutuu synnistä. Jeesus tahtoo sanoa: ”Kaikki synnillisuus ja pilkka ajetaan ihmisestä ulos”. Se on lupaus Jeesuksen puolelta, että kaikki se, mistä aiheutuvat pahat teot, kaikki ihmisen synnillisuus, se ei ole jäävä ainiaaksi ihmiseen, vaan kerran jokainen ihminen tulee niin hyväksi, että kaikki synti hänestä poistuu. Ei siis tarkoiteta, että vain jokin tietty synninteko annetaan anteeksi, sillä niin on, kuin Jeesus lupaa: ”Kaikki synti ja pilkka tulee kerran poistumaan kaikista ihmisistä. Kerran on ihminen tuleva niin täydelliseksi, että kaikki synti hänestä poistuu”.

Tämän jälkeen sanoo Jeesus raamatunkäännöksemme mukaan: ”mutta Hengen pilkkaa ei anneta anteeksi. Joka sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, hänelle annetaan anteeksi, mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anneta anteeksi”. Mutta kun tulkitaan oikein, niin saadaan aivan muuta. ”Joka sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan jne.” sanoo Jeesus. Tämä ”sanoo sanan” on siis tässä yhteydessä otettu merkitsemään samaa kuin käsite ”pilkka” eli kreikaksi ”blasphemia”, mutta kun tiedämme, että tuo toinen sana ”aphiemi” merkitsee ”ajaa pois” eikä ”antaa anteeksi”, niin se selittää, mitä tällä lauseella on tarkoitettu. Se selittää, mitä alkuperäisesti on tarkoitettu sillä käsitteellä, joka käännöksessä on samaistettu sanan ”blasphemia” eli ”pilkan” kanssa, se selittää, mitä tarkoittaa ”sanoa sana jotakin vastaan Jeesuksen suussa. Tässähän on juuri ollut puhe siitä, kuinka Jeesus ajaa ulos perkeleitä, kuinka hän sanan, käskyn voimalla ajaa niitä ulos. Hän käskyy: ”Menkää ulos!” Hän voi käskää, sillä hän on niin voimakas. Sitä tarkoittaa tuo lause: ”sanoa sana jotakin vastaan”, sillä siis tarkoitetaan manaamista, pahan pois manaamista ihmisestä. Jeesus tahtoo siis tällä sanoa, että kun jossakin ihmisessä Pyhä Henki, niin kuin hänessä itsessään se oli, niin silloin, jos tuo ihminen sanoo jokin sanan ja manaa sillä pois pahaa toista ihmisestä, silloin se Pyhä Henki lähtee ulos hänestä, joka manaa. Se lähtee hänestä ulos ja ajaa pahan pois toisesta. Mutta jos joku sanoo sanan manatakseen jotakin, joka ei ole pahaa, vaan joka on Pyhää Henkeä — sillä siinä toisessakin on saattanut olla Pyhää Henkeä — niin se ei lähde pois. Pyhä Henki ei tottele, se ei ole manattavissa, Pyhä Henki ei lähde ulos siitä, jota manataan.

Näin on tahdottu sanoa yksinkertaisesti vain sitä, että jos ihmisessä on Pyhää Henkeä, niin hän voi ajaa pois pahaa toisesta. Kaikki paha, kaikki se henki, joka ei ole Pyhää Henkeä, vaan vastustaa sitä, kaikki se tottelee Pyhää Henkeä, mutta Pyhä Henki itse ei lähde ulos käskemällä, se ei lähde ulos siitä ihmisestä, jota manataan.

Tämä evankeliumin kohta on siis väärin suomennettu, mutta kun tiedämme, mitä siinä on alkuaan tarkoitettu, niin voimme ymmärtää siitä muutakin. Kun luemme tätä kohtaa

evankeliumissa, niin huomaamme, että sanat ”Ihmisen Poika” ovat painetut suurilla alkukirjaimilla. Tällä on tahdottu antaa sellainen käsitys, että sanoilla ”Ihmisen poika” olisi tarkoitettu vain Jeesus Kristusta. Ja tiedämme, että niin ovat teologit yleensä aina käsittäneetkin tämän kohdan, että saa pilkata Jeesus Kristusta, saa pilkata Jumalaa itseäänkin, saan pilkata itse pää-pappaa ja poikaa, mutta varjele jos pilkkaa Pyhää Henkeä! Jeesus Kristuksen sanoista on tehty komedia.

Kun siis evankeliumissa puhutaan ihmisen pojasta, niin sillä ei tarkoiteta yksinomaan Jeesus Kristusta, sillä kun Jeesus itse käytti näitä sanoja, niin hän käytti aramean kieltä, ja aramean kielessä nämä sanat tarkoittavat: ”ihminen”. Aivan yleisessä merkityksessään eri kielissä tarkoitetaan vain ihmistä, kun puhutaan ihmisen pojasta tai ihmisen lapsesta. Ja jos ollaan runollisia, niin sanotaan: ihmislapsi. Jeesus tarkoittaa siis sitä, että jos joku sanoo sanan ihmisen poikaa vastaan, niin hän manaa sitä ihmistä, hän manaa siitä ihmisestä ulos riivaajan, niin että hänestä lähtee pois paha, jos manajassa on itsessään Pyhä Henki. Mutta jos joku aikoo manata toisesta pois Pyhää Henkeä, niin se ei onnistu. Pyhä Henki ei lähde pois siitä ihmisestä, joka on sen kerran saanut, ei tässä ajassa eikä tulevassa.